

BOĞALAR, LADY ASHLEY VE GERÇEK

-
1. Sıcak Şehir
 2. Kabus
 3. Düzenleyiciler
 4. Iberia
 5. Pamplona
 6. Montoya Oteli
 7. Gösteri
 8. Bunalım
 9. Gerçek
 10. Yüzleşme
-

Serdar Kaya

www.derinsular.com

© Aralık 2007

1. SICAK ŞEHİR

İstanbul, tarihinin en bunaltıcı yaz günlerinden birini yaşıyordu. Kızgın güneşin altında kavrulan asfaltlardan saydam dumanlar yükseliyor, klimalardan serpilerek su damlacıkları zeminle temas eder etmez buharlaşıyordu. Beyaz şemsiyelerini güneşe siper eder eder şehrin sokaklarında koşuşturan onca insan, cehennemi sıcaklara inat dünyayla boğuşmaya devam ediyor ve böylelikle farkında olmadan tabiatının gereğini yerine getiriyordu.

Ne de olsa herşey, hayat denilen mücadeleye bir yerlerden tutunmak istemeleriyle ilgiliydi eninde sonunda. Üzerinde yaşadıkları ve nereye doğru yol aldığını bilmedikleri bu küre şeklindeki cisim, öyle ya da böyle insanoğlunun yegane oyun sahasıydı. Bu sahada cereyan eden küçük ve (nisbeten) büyük oyunlarda, belli noktalara odaklanmak, insan tabiatı gereği diğer başka noktaların öncelik sırasını etkiliyordu. İşte bu nedenle, kendilerine 'iş' belledikleri şeyleri yapmak üzere beyaz şemsiyelerinin altında hedeflerine doğru ilerleyen insanlar, havaların ısınmasıyla eskisinden de güzel bir sergi alanına dönmüş olan şehir-i İstanbul'un gizemlerine kayıtsız kalıyorlardı.

Örneğin, *Galata Köprüsü* üzerinden koşar adım *Karaköy*'e yürüyenler, tepedeki güneşin artık yavaş yavaş kaynatmaya başladığı *Haliç*'ten yükselen seslere aldırış etmiyorlardı. Oysa *Haliç*, ayaklarının sadece birkaç metre altında boğazın son canlılarını su yüzeyine kusa kusa fokurduyor, ortaya çıkardığı bu sonsuz güzellikteki manzarayla adeta dile gelerek şehir ahalisine sırlı bir mesaj iletmeye çalışıyordu. Ancak *Haliç*'in anlatmak istedikleriyle değil, üzerlerine yapılmaya başlayan boğucu derecede nemli havayla ilgilenen insanlar, sadece ve sadece yolları üzerindeki ilk klimalı ortama varmanın derdindeydiler. Yine de, İstanbul (ve hususi olarak *Haliç*), yıllardır hayat üfleme çalıştığı bu insanlardan belli ki hala ümidini kesmemişti. Ama herhalde bazı şeyler için bugün de çok erken olmalıydı... Zira aradan saatler geçip de güneş nihayet ufka yaklaştığında insanların sinirleri bir parça olsun yumuşuyordu yumuşamasına, ama gelecek için

ümitli olma adına neredeyse hiç kimse küçük bir bahane dahi sunmuyordu bu güzel şehre.

İşin doğrusu, İstanbul anlamını zaten baştan yitirmişti. İstanbul dendiğinde ahalinin aklına artık aynı yerler bile gelmiyordu. Zira İstanbul surların dışına taşmış, *Sarayburnu* ile *Bayezid Camii* arasında atan kalbinin sesi artık pek duyulmaz olmuştu. *Topkapı Sarayı*, *Yerebatan Sarnıcı*, *Sultanahmet* ve *Ayasofya*, 'etkinlik olsun' niyetiyle okul gezilerinde öğrencilere gösterilen yapıları artık sadece. Yaz mevsimi gelip de okullar kapandığında ise daha çok turistler gezerdi bu mekanları. Zaten bugün de öyle olmuştu. Sabah erkenden başlayan ziyaretler, mevsim nedeniyle nisbeten daha geç saatlere dek sürmüş, gün boyu sıcaklar nedeniyle litrelerce su tüketen insanlar, akşama doğru büyük bir yıpranmışlık hissiyle dolmaya başlamışlardı.

Güneş batmadan az önce tarihi mekanları terk etmeye başlayan son ziyaretçiler, böyle bir bezmişlik ve tükenmişlikle *At Meydanı* civarına park edilmiş otobüslerine doğru yürüyorlardı. Meydana çıkan sokakların asfalt zemini, ziyaretçilerin plastik türevi ayakkabı tabanı malzemelerinin gün boyu sıcaktan eriyerek bıraktığı lekelerle doluydu. Belediye işçileri, neredeyse 300 yıl önce köpeklere yem olan Sadrazam Damat İbrahim Paşa'nın cesedinin sürüklendiği bu sokakları birkaç saat sonra özel solüsyonlu bir sıvıyla yıkayacak, eski İstanbul'u bir sonraki güne hazırlayacaklardı. Çünkü hayat illa ki devam etmeli, hiçbir şey oyunun kuralınca oynanmasının önüne geçmemeliydi.

Ancak herkes farkında olmasa da, istisnaların da bu oyunda yeri yok değildi. Dahası, geçmişi çok yoğun gelişmelerle dolu olan bu bir parça ayrıcalıklı yerde yeni bir istisna daha yaşanmak üzereydi. Birkaç dakika sonra güneş tamamiyle gözden kaybolup, birbirine karışan akşam ezanlarının sesleri *At Meydanı*'nı doldurmaya başladığında, *Gülhane Parkı*'na çok yakın bir yerden sessiz bir çığlık yükselecekti.

2. KABUS

Korkuyla uyanmasının üzerinden birkaç dakika geçmiş olmalıydı. Ama yattığı yerde kafasının içinde yankılanan sesler, takriben 5 metre önünden geçen tramvayın sesini hala perdeleyebiliyordu. Tamamen kapalı beyaz jaluzilerin üzerindeki yansımadan anlaşılabilirdi kadarıyla güneş yeni batmış gibiydi. Göz ucuyla duvardaki saate baktı. Çalar saatinin çalmasına daha 50 dakika vardı. Ancak daha fazla uyuyamayacağını biliyordu. Bu nedenle korkudan kaskatı kesilmiş vücudunu hareket etmeye zorladı. Birşeyler yemeli, ardından da her zamanki rutinine başlamalıydı.

Ağır hareketlerle doğruldu. Ancak kendisinde hissettiği farklılık nedeniyle bugünün diğerine nazaran pek de rutin geçmeyeceğini şimdiden anlamıştı. Zaten ilk dakikadan itibaren tamamen rutin dışı gerçekleşti herşey. Duş alıp yemek sipariş etmek yerine, aceleyle yüzünü yıkayıp dışarı çıktı hemen. Kapıyı açar açmaz yüzüne çarpan sıcak hava, göbeğinde yaşamasına rağmen çok sınırlı temasta bulunduğu koca şehirle tekrar yüz yüze gelmesini sağladı. Hızlı adımlarla her zaman yemek ısmarladığı *Sirkeci İstasyon Arkası*'ndaki esnaf restoranına doğru ilerlemeye başladı.

Restorana vardığında, kapıya bakan, gireni çıkanı görebileceği bir yere oturdu. Sadece korkudan ve belirsizlikten ileri gelen bir temkinlilik değildi bu. Aynı zamanda insanları gözlemlemek suretiyle bir süreliğine şehrin ve şehirdeki hayatın bir parça içine girmek, böylelikle de kabusun neden olmuş olduğu endişeden bir parça sıyrılabilmek istiyordu. Son zamanlarda biraz

tuhaflaşan yirmi metrekarelik küçük dünyasından aşağı yukarı 300 metre kadar uzaklaşmış olmasının nedeni de buydu zaten. Normalde telefonla sipariş edeceği aynı yemeği, konuşan, gülüşen, tartışan insanların arasında, onların sözlerinden oluşan uğultunun içinde yiyecek, böylelikle sakinleştikten sonra da, herşeyi sağlıklı, dingin bir kafayla ele alacaktı. Hızlıca aldığı kararın tek gerekçesi buydu. Ancak bütün bu yaşadıklarının ne anlama geldiği sorusu da bir yandan hala zihnini kemirmeye devam ediyordu.

Herşey sadece bir hafta önce başlamıştı. Gördüğü kabustan az öncekine benzer bir şekilde, göğüs kafesinde sessiz bir çığlıkla uyanmıştı. Uyandıktan sonra bir süre daha kalbi gümbür gümbür atmaya devam etmişti. Bir parça kendine geldikten sonra, kıpırdamadan yatmaya devam etmiş ve öylece gördüklerini düşünmüştü.

Rüyasını bu denli etkili kılan, herşeyi gerçeğe çok yakın bir netlikte yaşamış ve hissetmiş olmasıydı. Ancak günlük işlerine dönmeye başladığı andan itibaren bu duygu yoğunluğu yavaş yavaş ortadan kalkmış, daha sonra da rüyanın üstünde durmamıştı. Ertesi gece aynı rüyayı aynı netlikte görerek aynı korkuyla uyanınca, uyanıklık sonrası ürperti ve şaşkınlığı bu sefer doğal olarak daha uzun sürmüştü. Üçüncü gece ve sonrasında ise, ürperti ve şaşkınlık, giderek artan bir endişeye bırakmıştı yerini. İşin tuhaf yanı, gördüklerinde aslında pek de korkulacak bir şey yok gibiydi. Parke taşlar döşeli bir sokakta yüzlerce boğanın delice koştuğunu görüyordu rüyasında. Boğaların etraflarındaki insanlar da boğalara hedef olmamak için sağa sola kaçıyorlardı. Sürünün en önünde kendisine doğru koşan boğaları görüyor, ancak rüya çok uzun sürmediğinden, arkadan kaç boğanın onları takip ettiğini öğrenemiyordu. Ancak koşan onca boğanın ayaklarının sokağın taş parkelerine çarpmasıyla çıkan ses, sağır edici seviyedeydi. Kimi Afrika kabilelerinin iki sesli davullarının binlercesinin aynı anda ve düzensizce çalınıyor oluşuna benzer bir sestir bu.

Rüyasını onun gözünde ürpertici (ve hatta belki de hüznü) kılan bir diğer şey ise, ön saflarındaki boğaların yüzlerinde okuduğu ürküntü ve endişe dolu ifadelerdi. Uykudan uyandığında içinde bulunduğu ruh hali, muhtemelen bütün bu gördüklerinin ortaya çıkardığı farklı duyguların

birbirine karışmasının bir sonucuuydu. Koşan binlerce boğanın sokakta yankılanan bir uğultu halindeki ayak sesleri uyandıktan sonra da zihninde canlı kalıyordu. Kulaklarında çarpıntısını duyduğu kalp atışlarına karışan bu ses, ona boğaların yüz ifadelerini hatırlatıyordu. Boğaların yüz ifadeleri, uyanıklığının ilk anlarındaki korku dolu ruh haline derin bir hüznün de ekliyor, anlam veremediği bu duygu seli içerisindeki hüzne teslim olması durumunda hüngür hüngür ağlayabileceğini fark ediyordu. Tabii bir de nereden çıktığını bilmediği üç ifade birbiri ardına zihninde yankılanıyordu: '*Tauromaquia*', '*Pamplona*', '*Avenida de Hemingway*', '*Tauromaquia*', '*Pamplona*', '*Avenida de Hemingway*', '*Tauromaquia*', '*Pamplona*', '*Avenida de Hemingway*'...

3. DÜZENLEYİCİLER

"Ne yapıyor şu anda?"

"Az önce restorana girmişti, efendim. Şimdi yemeğini yiyor. Bir yandan da ne yapacağını düşünüyor."

"Güzel. Bulmacanın ne kadarını çözebildi?"

"Çok küçük bir kısmını, efendim. Gerek boğaların varlığı, gerekse sokağın ve insanların görünüşlerinden hareketle beyninin ona 'İspanya'da geçen' bir oyun oynadığını düşünerek kendisinden beklenen bir sonuca varmıştı biliyorsunuz ikinci günün sonunda. Ardından da, internet üzerinde biraz araştırma yaptı. Salıverilen boğaların koşusunun İspanya'da her yıl düzenlenen festivallerde önemli bir yer tuttuğunu öğrendi. Önceki yıllarda televizyon haberlerinde İspanya'da sokaklarda koşan boğaları ve onlardan kaçışan insanları izlemiş olduğunu dikkate almıştık baştan zaten."

"Ama tabii bilgisi yüzeyseldi, öyle değil mi?"

"Elbette, efendim. Encierro'nun bu denli ritüelleştirilmiş bir gelenek olduğunu yeni öğrendi."

"Başka?"

"Boğaların Pamplona ve Hemingway Bulvarı ile ilgisini de yine ikinci gün çözmüştü, efendim. Ama tabii enformasyonel seviyeden ileri gidemedi. Ancak merakı doğal olarak arttı. Yine de bu isimlerin eskiden izlediği haber ya da filmlerden aklında kalmış olması gerektiğini düşünüyor. Zaten asıl sonuç veren şey, rüyanın netliği ve alıcılara hitap etmesi oldu."

"Rüyanın gücünün artırılmasını baştan beri hak etmemiştin, ama sana dua etsin... Peki verdiklerine değdi mi? Başarabileceğini düşünüyor musun hala?"

"Aslında, efendim, küçük de olsa bir umut yok değil. Ama biliyorsunuz şehirde artık küçük umutlara bile çok nadir rastlanıyor. O yüzden kendi adıma boşa gitmeyebileceğini düşünüyorum."

"Ne zaman uyanmıştı?"

"27 dakika önce, efendim."

"Ne zamandır restoranda?"

"16 dakika önce içeri girdi, efendim"

"Anlık muhakemen nedir?"

"Efendim, ikinci günden sonra anahtar ifadelerle ilgili araştırmalarını epey artırdığı için merakı da aynı ölçüde arttı. Tabii... biliyorum... sonuçta hepsi hala enformasyonel seviyede... Ama son zamanlarda hayatı da onu epey bunalttığı için bu adımı atacaktır."

"Çıkınca ne yapacak? Görünen nedir?"

"Efendim... Ben de onu söylemeye çalışıyordum. Eğer beklenmedik bir değişim yaşanmazsa, yemekten sonra doğruca evine geri dönüp uçak bileti satın alacak."

"Demek öyle. Ama tekrar söylüyorum, bu seni fazla umutlandırmasın."

"Elimden geleni yapacağım, efendim. Ama beni tanıyorsunuz..."

"Evet, tanıyorum. O yüzden tekrar ediyorum ya zaten. Gereksiz yanlışlar yapmaman lazım. Zaten çok fazla verdin. O yüzden şimdi gerekeni yapıp biletlerinin fiyatlarını artırmanı istiyorum."

"Efendim..."

"İtiraz yok! Ne diyorsam onu yap!"

"Elbette, efendim."

"Ha, unutmadan... Şehri de biraz daha ısıt."

"Nasıl isterseniz, efendim."

4. IBERIA

Iberia adlı demirden bir kuş, Atina adlı şehirden havalanarak Madrid adlı şehre doğru yol almaya başladı. Güneş adlı sıcak küreden yayılan ışınlar, an(!) itibariyle dünya adlı gezegenin Avrupa adlı kıtasına dike yakın bir açıyla düşmekteydi. Demir kuş rotasındaki irtifaya yükseldikten sonra, Maria / Iberia adlı etten kemikten bir kabin görevlisi, servis arabasındaki değişik adlardaki içeceklerin servisine başladı. Adlarını bilmediği her yolcuya tek tek birşey içmek isteyip istemediklerini sorarak arka sıralara kadar ilerledi. Sabahın erken saatlerinde Madrid adlı şehirden Atina adlı şehre gelirken de aynı şeyi yapmıştı.

Maria / Iberia sondan üçüncü sıraya geldiğinde yüksek volümlü müzik eşliğinde yüzünde garip bir ifadeyle uyuyan yolcuyu farkeder farketmez alışkın olduğu hızlı değerlendirmelerinden birini yaptı ve yolcunun uykusunun yeterince derin olduğu düşüncesiyle kendisini uyandırmamanın daha doğru olacağına karar verdi. Ardından da derhal gülyüzünü tekrar takınarak sondan ikinci sıraya doğru ilerledi.

Maria / Iberia'nın hayatı uçuş kabinlerinin içinde geçiyordu. Hatta daha doğru bir ifadeyle, uçuş kabinlerinin dar koridorlarında... Her kalkıştan önce yolculara acil çıkış kapılarının yerlerini, oksijen maskelerinin kullanımını izah eden ses kaydına pandomimle eşlik etmek, ardından da yolculuk boyunca bu dar koridorlarda ileri geri yürümeye çalışarak hizmet sunmak, Maria / Iberia'nın monotonlaşmış hayatının bir özeti haline gelmişti.

Sondan üçüncü sırada uyumakta olan yolcu da, ekonomi sınıfının dar aralıklı koltukları arasına sıkışmıştı gerçi, ama o bu duruma sadece üç saat boyunca katlanacaktı. Ancak daha da önemlisi, içine düşmüş olduğu uyku, kulaklarındaki yüksek volümlü müzikle birlikte onu bu bunaltıcı ve kötü yerden almış, herkesin gidemediği yerlere götürmüştü. Talihli yolcu, zamandan ve mekandan böylelikle kopmuş, kendini ister istemez farklı bir gerçekliğin kollarına bırakıvermişti. Dahası, pek görülmedik bir iltimasla, dinlemekte olduğu şarkı, kulağına küçük sırlar fısıldamak suretiyle vardığı dünya konusunda ona rehberlik etmeye başlamıştı: 'Time is never time at all.'

Yolcunun yeni dünyası karanlık ama huzurlu bir geceden ibaretti. Bu dünyaya uzun süredir her

gece gelip gitmekteydi. Ama sabah uyandığında kovaşına çok az şey doldurabilmiş olduğundan bu gezilerin ona bir faydası dokunmamış, hatta kimi zaman onu daha da depresifleştirmişti. Son iki yıldır kendisini hapsedtiği yirmi metrekairelik odadan yaptığı bağlantılar ise, çoğunlukla huzursuzluk verici ve sıkıntı dolu olmuştu. Ancak kısa bir süre önce karşısına bir iz çıkmış, o da, kendisini bile şaşkırtan bir şey yaparak o izin peşine takılmak için gerekli gayreti göstermekten geri durmamıştı. Böylelikle de, yirmi metrekairelik dünyasından çıkışı, bir kuşun kafesinden çıkışı misali ruhunu bir parça özgür kılmıştı. Artık vardığı gece daha geniş ve daha huzurluydu. Daha da önemlisi, bu gecenin karanlığında artık küçük de olsa bir rehberi vardı ve bu rehber, arayışının ona sunduğu değişimin ne anlama gelebileceğini söylemeye çalışıyordu:

*'Believe, believe in me, believe,
That life can change, that you're not stuck in vain.
We're not the same, we're different tonight.
Tonight, Tonight, so bright,
Tonight, Tonight.'*

Yolcu, huzurlu karanlığın içinde gerçekleşen yolculuğunda hızla çeşitli yerlere akıp gidiyor, çeşitli insanlar ve yapılar görüyor, bütün bu gördükleri ona başka yerlerde aynı yoğunlukta hissedemediği duygular yaşatıyordu. Ancak koltukların arasındaki dünyaya zorunlu bağlılığı da yolculuğunu etkilemiyor değildi. Türbülans nedeniyle arada bir gayriihtiyari irtifa kaybedip kazanan demirden kuş, onun ayrı bir dünyadaki akış ve gidişlerine de tesir ediyor, yukarıdan hızla geçip gitmekteyken aşağıya bakarak izlediği dünyaya doğru türbülansın etkisiyle ani bir şekilde alçalıp yükseldiği oluyordu. Vardığı yeni dünyadaki bu yolculuğun ona verdiği mutluluk, nereye gitmekte olduğu konusunu dahi ilgisiz kılmış, yolculuğun kendisini başlı başına bir amaç haline getirmişti. Sonradan hatırlamayacak olsa da, o andaki tek isteği bir daha geri dönmek, ve bundan sonra hep orada kalmaktı:

*'And you know you're never sure,
But you're sure you could be right,
If you held yourself up to the light.'*

İnsanın istemsizce içine düştüğü karanlığın içinde aranıp bulunabilecek bir şeyler olabileceği düşüncesine aslında ne kadar da yabancıydı. 'Hep burada kalmak, bulmam gereken şeyleri burada aramak neden daha önce gelmedi hiç aklıma?' diye düşünüyordu. 'Peki ya şimdi aklımda olmasına rağmen geri dönünce unutursam? Nasıl başaracağım hatırlayabilmeyi?'

*'Believe, believe in me, believe,
In the resolute urgency of now.'*

Bu karanlık alem, zaferini kazanması gereken yer olmalıydı. Ruhunu ve derinliğini dışarıdakilere tarif etmenin mümkün olmadığı bu karanlıkta düğümler çözülmeli, bu yeni dünyanın her noktası kilometre taşlarıyla döşenmeliydi. İmkansızlar başarılmalı, kapasitesinin altında kullanıla kullanıla körleşen zihnine yeni yollar açılmalıydı. Herşeyin başlangıcı da, ihtimal, sahteliğe olan esaretin tersine çevrilmesiyle mümkündü.

*'We'll crucify the insincere tonight, tonight,
We'll make things right, we'll feel it all tonight, tonight,
We'll find a way to offer up the night tonight.'*

*The indescribable moments of your life tonight.
The impossible is possible tonight.'*

* * *

Yolcu üç saate yakın bir süre boyunca seyahatine devam etti. Sonunda her iki seyahati de aynı noktada, İberya'da sonuçlandı. Gözkapaklarını hafifçe araladığında zihninde yankılanan cümleler, nedenini artık bilmeseydi de hafifçe gülümsemesine neden oldu.

*'Believe in me as I believe in you...
Tonight, tonight!'*

5. PAMPLONA

Pamplona sokakları gün geçtikçe daha da kalabalıklaşıyordu. Ancak herkes Temmuz ayının yaklaşmasını ve festivalle birlikte doruğa ulaşacak olan insan selinin şehri bir an evvel mahşer yerine döndürmesini bekliyordu.

İlk kez geliyor olmasına rağmen o da hissediyordu olacakları. Haftalardır karış karış yürüdüğü bu sokaklara kısa bir süre sonra adım atmak bile mümkün olmayacaktı. Yaz aylarında kimi karınca yuvalarının etrafı nasıl kıvıllı kıvıllı oluyorsa, Pamplona da işte öyle olacaktı! Dünyanın dört bir yanından gelen ziyaretçiler şehre sığmayacak, bir yolunu bulup şehre girebilenler de, her metrekaresinde en az 6 kişinin bulunduğu sokaklarda yürümek için yer bulamayacaklardı.

Şimdiden görüyordu. Tenleri kızgın güneşin altında parıltıyan insanlar, sokaklarda sanki ayakları

prangalıymışçasına küçük adımlar ata ata yürüyorlardı. Pencere ve balkonlara dolmuş olanlar onları hayranlıkla izliyor, kendisi de bu pencerelerden birinden sokaktakilere ve onları izleyenlere bakıp hala bütün bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Ancak güneşin sıcakla, alkolün şehvetle, kırmızının da beyazla kardeş olduğu bu şehir ona hiçbir şey söylemiyordu.

Şayet şu anda biri çıkıp da ona *Pamplona şehrinin ne anlam ifade ettiğini* soracak olsa, bunca günün ardından söyleyeceği tek kelime herhalde 'ruhsuzluk' olurdu. Bu şehrin ruhu yoktu. Bu şehirde yaşayanlar da, festival nedeniyle şehri ziyaret edenler de ruhsuzdu. Şehrin, zihnindeki sorulara çözümler sunacağını umarak buralara kadar gelmişken, bugün itibariyle elinde olan tek şey derin bir hayal kırıklığıydı.

'Tauromaquia!' 'Pamplona!' 'Avenida de Hemingway!'

Bu üçünden artık geriye bir tek 'Tauromaquia' kalmıştı herhalde ona bir ipucu sunabilecek. Bu nedenle de kısa bir süre sonra dikkatini tamamiyle ona vermesi gerekecekti muhtemelen. Zaten farklı nedenlerle de olsa şehirde son günlerde herkes tauromaquia'yı beklemekteydi. Değil mi ki festival herşeyiyle bu konsept üzerine oturtulmuştu? O zaman boğalar elbette koşacak, koşacak ve nihayetinde dövüşüp acı içinde öleceklerdi.

Gün boyu aşındırdığı Pamplona sokakları ona sürekli bu beklentiyi fısıldamaktaydı. Bu şehir boğa kanına susamıştı. Bu susuzluğu dindirebilme adına Temmuz ayı bir an evvel gelmeli, Pamplona tekrar boğa kaniyla sulanmalı, ve toprak bir dahaki Temmuz ayına dek canlılığını muhafaza edebilme adına alabildiğine kan içmeliydi. Bir ipucu aradığı sokaklarda başka hiçbir mesaj yok gibiydi.

Günün yorgunluğunu otelin lokantasında atıyordu her akşam. Arayışını sürdürme adına bir köşeye geçiyor, acılı sosa bulduğu patates kızartmasını yiyerek, kabuğunu kırabilme adına bir tür denek olarak gördüğü insanları izliyordu.

'Yine patates kızartması mı Turco?'

'SÍ, Juanito. Con salsa caliente por favor.'

6. MONTOYA OTELİ

Büyük gün geldi ve boğalar koşular. Yaşamak zorunda bırakıldıkları karşısında yüz ifadelerine kimi zaman şaşkınlık hakim oldu, kimi zaman öfke, kimi zaman da korku... Onca bağıriş çağırış arasında neye uğradıklarını bile anlayamadan bir daha dönmek üzere akıp gittiler Pamplona sokaklarından.

"¡Ahí va! ¡Ahí va!" Bütün bunları eğlenceli bulanların hayattan anladıkları bu olsa gerekti... Hepsi hayatlarının en mutlu gününü yaşıyor gibiydiler.

Boğaların koşusu, farklı nedenlerle orada bulunan ve artık yeni ismine alışmaya başlamış olan Turco için ise hayal kırıklığını derinleştirmekten başka bir işe yaramamıştı. 800 metrelik *encierro* macerası, sevenleri kadar sevmeyenleri için de pek çok yönüyle çarpıcıydı elbette. Ancak Turco, her ne kadar zaman zaman boğaların yüzlerinde önceden rüyasında gördüklerini çağrıştıran hisler yakaladıysa da, genel manzara gördüklerinden daha farklı cereyan etmişti. Gerçi zaten baştan da *bire bir* bir örtüşme bekleyerek izlememişti koşuyu. Ancak haftalardır süren bir

bekleştten eli boş çıkmış olması, umutsuz bir arayış içerisinde olduğu fikrine daha çok saplanmasına neden olmuştu.

Otele döndüğünde lokantada her zamanki köşesine geçip yorgun gözlerle etrafında olan bitenleri izlemeye başladı. Dikkatini ilk olarak pencere kenarından boğaları izleyen bir arkadaş grubu çekti: Güzel bir kadın ve ona olan ilgilerini gizlemeyen dört erkek. Amerikalı olsa gereklerdi. Onları daha önce de görmüştü. Gerçi otele çok da uzun bir süre önce gelmemişlerdi, ama farklı davranışları nedeniyle kolaylıkla göze çarpıyor olduklarından herkes onları çabucak tanımıştı. Zaten şu anda da diğer masalarda oturanların çoğu belli etmemeye çalışarak onları izliyordu.

Kadının kendisine has bir çekiciliğı vardı. Sadece arkadaşlarını değil, girdiğı ortamdaki herkesi çok kısa bir sürede etkilemeyi başarıyordu. 'Ona duyulan ilgi güzelliğinden ziyade bu kadını tavırlarından kaynaklanıyor olmalı' diye düşündü Turco. Güzel kadın sürekli konuşuyor, kendisine has tavırlarla çeşitli konularda olur olmaz yorumlarda bulunuyordu. Aşağıda gördükleri boğalardan bahsediyorlardı:

'Ne kadar da güzel, öyle değil mi?'

'Boynuzlarını kullanmayı nasıl da iyi biliyor, görüyor musun? Boksör gibi, sağlı sollu...'

'Gerçekten mi?'

'Seyret.'

Kadının adı Brett'ti. Turco'nun anladığı kadarıyla gruptaki dört erkekten biri olan Mike ile birlikteydi. Ancak zaman zaman diğerleriyle de yakınlaşmakta mahsur görmüyor gibiydi. Dahası, grubun içindeki diğer erkekler de ona olan ilgilerini gizleme ihtiyacı hissetmiyorlardı. Bu karmaşık ilişkiler aklına yıllar önce okuduğı bir Shakespeare oyununu getirdi. Belki üzerinden

çok zaman geçtiğinden, belki de haftalardır kafası allak bullak olduğundan oyunun adını hatırlayamadı. Bunun üzerine morali daha da bozuldu ve kendi kendine 'Ne halleri varsa görsünler, bana ne ki?' diye mırıldanarak odasına çıktı.

Takip eden günlerde de onlara pek çok kez rastladı. Kimi zaman otelde, kimi zaman da Pamplona sokaklarında çıktılar karşısına. Ancak bozulan uyku düzeni nedeniyle bir gece uyumakta zorluk çekip de aşağıya indiğinde son kez gördü onları. Mike, muhtemelen alkolün de yardımıyla rahatsızlığını dışavuruyordu:

'Boğalar ne kadar da sevimli, öyle değil mi? Onları seviyorsun değil mi Bill? Bir şey söylesene Robert. Sanki cenazedeymiş gibi oracıkta oturma. Brett seninle yattıysa ne olmuş yani? O senden çok daha iyi olan onca kişiyle yattı.'

'Kapa çeneni! Kapa çeneni Mike!'

'Karşımda durup sanki bana vuracakmışsın gibi davranma. Bunun benim için bir anlamı yok. Söyle bana Robert, neden zavallı bir öküz gibi Brett'i takip ediyorsun?'

7. GÖSTERİ

Her işin olduğu gibi arenada boğa katletmenin de bir adabı, gelenekselleşmiş bir usülü vardır. Ancak yine belirtmek gerekir ki, her işin olduğu gibi, arenada boğa katletmenin usülleri de yöreden yöreye farklılık gösterir.

Bütün bu farklı usüllerin içerisinde en köklü ve yerleşik olanı elbette ki İspanyol tarzıdır. İspanyol tarzı katl, üç aşamada gerçekleşir:

Birinci aşamada, boğanın uzun süredir bekletilmekte olduğu karanlık odanın kapısı açılarak arenaya girmesi sağlanır. Yüzyıllar öncesine dayanan çok özel bir eşleştirmeye yetiştirilmiş olan boğa, esareten kurtulmuş olmanın etkisiyle arenanın etrafında koşmaya başlar. Boğanın bir parça kendine gelmesinin ardından kendilerine *pikador* adı verilen iki atlı arenaya girer ve

boğanın ensesini ellerindeki mızraklarla birkaç yerden yararlar. Mızrağı yiyen boğa hafiften kan kaybetmeye başlar. Ancak burada amaç kanını akıtmak suretiyle boğayı zayıflatmak değil, kan dolaşım sistemini tahrip ederek hayvanın kan basıncının düşmesini sağlamak ve böylelikle kalp krizi riskinin önüne geçmektir. Zira tarihi tecrübeler İspanyol milletine öğretmiştir ki, bunca eziyet ve şiddete dayanamayan boğalar sıklıkla arenada kalp krizi geçirerek erkenden ölebilmekte ve onca sıkıntıya katlanarak uzak diyarlardan gelip tribünleri dolduran misafirlerin heveslerini kursaklarında bırakabilmektedir.

İkinci aşamada, kendilerine *banderiyero* adı verilen üç kişi arenaya girer. Bu şahıslar, isimlerini boğaya saplayacakları *banderiya* adlı mızraklardan almışlardır. Banderiya adlı mızrakların özelliği, uçlarının sivri ancak çengelli olmasıdır. Yani batmasına batar, ancak geri çıkartılması hayvanın etini parçalamadan mümkün olmaz. Banderiyerolar, üzeri renkli süslerle kaplı olan bu mızrakları boğanın iki yanına takriben 10 santimetre derine saplarlar. Böylelikle boğa bir yandan daha çok kan kaybetmeye başlarken, diğer yandan acının tesiriyle daha da hiddetlenir.

Buraya kadar verilen bilgilerden kolaylıkla anlaşılacağı gibi, ikinci aşamanın sonunda boğanın artık iflahı kesilmeye başlamıştır. Vücuduna saplanan banderiyaların sayısına ve derinliğine bağlı olarak bu tükenmişlik kendini belli eder. Ancak bunun ayarını doğru şekilde yapmak pikador ve banderiyeroların sorumluluğundadır. Zira kimi zaman görüldüğü gibi boğanın erkenden takatsiz kalarak dizlerinin üzerine çökmesi ya da pes ederek yere yığılması, gerçekleşmesi kesinlikle arzu edilmeyen hadiselerdendir. Diğer yandan ayakta durabilecek ve saldıracak güce sahip olduğu müddetçe boğanın vücudunun iki yanından yere doğru kanların süzülmesinde ve hatta ağızından kanlar damlamasında bir mahsur yoktur. Sonuçta ne de olsa acı son kaçınılmazdır. Zira üçüncü aşama, ölüm aşamasıdır.

Bu aşamada, arenaya *matador* adlı şahıs girer. Bu şahsın bir elinde kılıç, diğer elinde ise *muleta* adı verilen kırmızı bir pelerin vardır. Matador bu pelerini boğayı azdırmakta kullanır. Ancak yaygın kanaatin aksine, renk körü olan boğalar, kırmızıyı değil, hareket eden cisimleri hedef alırlar. Kan kaybetmekte ve güçten düşmekte olmasına rağmen çektiği acının verdiği isyanla kırmızı pelerine saldıran boğa, matadorun ustaca manevraları sonucunda her seferinde boş yere pelerini boynuzladıkça tribünlerden '¡Ole!' sesleri yükselir. Matador bu noktada, boğanın insaninkinden farklı anatomisi gereği kendi vücudu etrafında hızla dönme kabiliyeti olmamasından istifade etmektedir.

Matador, arenaya girmesinden takriben 10 dakika sonra, boğayı kırmızı pelerine doğru son bir hamleye yöneltir. Ancak bu seferki amacı öncekilerden farklı olarak boğayla oynamak değil, uygun bir açı yakalayarak kılıcını yaklaşık 600 kilo ağırlığındaki hayvanın bağına (kalbini ya da şahdamarını hedef alacak şekilde) saplayarak ölümcül darbeyi indirmektir. Bu noktada matadordan beklenen, net ve ani bir darbeye son noktayı koymasındır. Ancak bu her zaman olmaz. Pek çok kez yaşandığı gibi matador kılıcını boğanın kalbine ya da şahdamarına isabet ettiremez. Bunun sonucunda da, gövdesi ağır bir yara aldığı için büyük bir acı çeken hayvanın akciğerlerine, ağızına ve burnuna kan dolmaya başlar. Kısa bir süre sonra da yere yıkılacaktır. Bu durumda matadorun yapması gereken şey, hançerini boğanın omuriliğine saplamak suretiyle hayvanı derhal öldürerek acısına bir son vermektir. Bunun aksine davranışlar barbarlık olacağından kesinlikle kabul edilemez.

Gösteri, ölü boğanın katırlar tarafından çekilen bir arabanın ardına bağlanarak arenadan çıkarılması ve omuzlara alınan matadorun kendisini alkışlayan tribünleri selamlamasıyla sona

erer.

8. BUNALIM

İnsana huzur ve mutluluk veren yörelerin *dünya cenneti* olarak nitelendirildiği bu hayatta, Pamplona muhakkak *dünya cehennemine* karşılık geliyor olmalıydı. İnsan ruhuyla beslenen ve açlığını tatmin edip semirdiği ölçüde cazibesine kapılanları ruhsuzlaştıran bir dünya cehennemi.

Pamplona, şehrin sınırları içerisine girdiği andan itibaren onu çepeçevre kuşatmaya başlamış ve ona her seferinde daha da korkunçlaşan sahneler göstermişti. Önce kaçınılmaz sonlarına doğru onursuzca koşmaya itilen boğalar, ardından da kaç zamandır gününü de gecesini de zehir eden akıl almaz vahşet görüntüleri.

Kan koklamıştı günlerce. Gözü önünde boğaların yüreklerine saplanan kılıçların acısını kendi içinde de hissederek gibi olmuştu; ve her birinin hayatı sırtından, göğsünden, ağzından ve burnundan damla damla akıp giderken hiçbir şey yapamamış olmaktan ötürü kahrolmuş, bütün bunları engelleyebilecek çapta bir güce sahip olabilmeyi dilemişti.

Onca kan kaybettikten sonra ayakta duracak takati kalmayıp sendelemeye başlayan ve sonunda yere yığılan boğaları görüyordu günlerdir rüyalarında. Ayakları üzerine çökerek oturuyor ve hayatlarının son anlarını ne anlama geldiğini bile bilemedikleri bu sahneye bitkince bakarak geçiriyorlardı. Yüzlerinden çaresizlik ve hayak kırıklığı okunuyordu. İçini parçalayan bu manzaranın ardından, kırmızı pelerinli, soytarı kılıklı katiller, ellerindeki hançerleri yerde yarı baygın durumda oturan boğaların enselerine saplıyor, bu şokun etkisiyle son bir kez acıyla sıçrayan boğalar, o güne dek azami özenle yetiştirildikleri bu dünyada dünden bugüne neyin değiştiğini anlayamadan şaşkınlık içinde aramızdan ayrılıyorlardı.

Can yakarak ve can alarak eğlenen insanları misafir eden Pamplona, zihnine sürekli acı anılar depoladığı için sadece gündüzleri değil, geceleri de onu tüketiyor, kendine has yöntemleriyle bütün enerjisini emiyordu. Herhalde daha bu cehenneme girdiği ilk gün ona esir düşmüş ve yavaş yavaş daha da aşağılara sarkıtılmışçasına çektiği acı giderek artmıştı. Olmaz olası festivalin bitmesi ve Pamplona sokaklarının tekrar sakinleşmeye başlaması da bu acıyı azaltmamıştı. Çünkü insanım diye ortalıkta gezen bu canavar ruhlu kadın ve erkekler başka cehennemlere çekip gitmiş olsalar da, günlerdir kan içe içe demini alan şehrin habis ruhu hala buradaydı. Ayaklarının altındaki kirli toprağa hakim olan bu kötü ruhu hissediyor, kızgın güneşin altında yerden ince ince yükselen kandan buharları teneffüs ettikçe midesi bulanıyordu. Ama yapacak bir şey yoktu. Gün itibarıyla Pamplonalıydı ve çilesini doldurana dek de öyle kalacak, Montoya Oteli'ndeki zorunlu ikametine devam edecekti. Eskisinden farklı olarak sokakları arşınlamıyordu gerçi. Ama hemen her gün sabah erkenden dışarı çıkıp, gün boyu şehrin sakin bir köşesinde oturup kendisiyle baş başa kalmak istiyordu.

Otelden uzaklaşmak istemesinin kendisine itiraf etmekten kaçındığı bir nedeni de yok değildi. Montoya ona Brett'i hatırlatıyordu. Kendisine has ses tonuyla Montoya'nın lokantasında yükses sesle arkadaşlarıyla konuşan, ilgi uyandırıcı tavırlarıyla etrafındakileri ister istemez çekim alanına alan Brett, onu gören her erkek gibi Turco'yu da etkilemişti. Montoya'da oturdukça gerek Brett'i, gerekse onun yörüngesine kapılan erkekleri hatırlıyor, şimdi nerede ne yapmakta olduğunu bilemediği bu kadını düşünmek ona kıskançlıkla karışık bir acı veriyordu. Brett hakkında adından başka neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Ama arkadaşlarından birinin diğerine, 'O senden çok daha iyi olan onca kişiyle yattı' demiş olduğunu hatırlamak içini acıtırıyordu. Brett'in neden olduğu bu acı Pamplona'nın verdiği acıdan daha farklı olsa da, içinde bulunduğu bunalımı körükleme adına her ikisi de birbirine yakın tesirde bulunuyordu.

Şehre teslim-i silah etmiş olan Turco'nun bu hali, bir süre daha devam etti. Derken günlerden bir gün, bir Pamplona kafesinde etrafında olup bitenlere neredeyse tamamen kayıtsız bir şekilde otururken, hayat hikayesi yeni bir açılım kazandı. Epey sert bir Arap kahvesi eşliğinde çıktığı zihinsel yolculuktan kafeye geri dönerken, hemen yanındaki masada oturan değişik bir adamın gülerek kendisine bakmakta olduğunu fark ederek irkildi. Adamın ne zaman oraya oturduğunu ve ne kadardır kendisini bu şekilde izlemekte olduğunu bilmediğinden içine derin bir tedirginlik hissi yayıldı. Gözlerinin içi bile gülen bu adam, sadece siyah ve beyaz giysiler içerisindeydi ve sanki bir süredir Turco'nun uyumadan gördüğü rüyadan uyanmasını ve kendisini fark etmesini bekliyormuş gibiydi. Sonunda beklediği anın geldiğini gören adamın gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı ve kahkahalarla gülmek için kendisini zor tutuyor olduğunu gizlemeye gerek görmeden hafifçe öne doğru eğilerek, 'Merhaba Turco' dedi.

9. GERÇEK

"Bugüne dek tesiri altında olduğun düşünce sistemi, *varlık* denen şeyi değerlendirme adına doğru yaklaşımlarda bulunmana engel oldu Turco. Almış olduğun kültür, aklını ve muhakeme yeteneğini köreltti. Ama nedenini bilmesen de, sana çeşitli ipuçları vereceğim. Bu ipuçları zihnindeki soruları yanıtlamayacak. Ama sana çeşitli çıkış noktaları sunacak. Ancak unutma ki bunlar asıl duyman gereken şeyler olmaktan biraz uzak. Çünkü sana sadece hal-i hazırda bir mana ifade edebilecek şeyler söyleyeceğim. Zaten böyle yapmayı doğrudan konunun özüne girseydim, bu sefer hiçbir şey anlayamayacaktın. Şimdi en azından verimli bir başlangıç rampasına sahip olacaksın. O nedenle iyi dinle. İşte birinci ipucun:

"İsa'dan takriben 300 yıl kadar önce Uzak Asya'da Zhuangzi adlı bir bilge yaşardı Turco. *Buranın* ne olduğunu ve kendisinin *burada* ne aradığını merak eder dururdu. Bu yolda da senden çok daha fazla mesafe kat etmişti. Zhuangzi yıllar boyu *burada* olup bitenleri gözlemledi. Varlığın her bir parçasından bir ders çıkarmaya çalıştı. Ancak hepsinden önemlisi, bu işi kendi konum ve rasyonalitesiyle sınırlamadı. Mesela bir kelebeği izlerken 'Zhuangzi kelebekten ne öğrenebilir?' diye düşünmedi. Zhuangzi'yi unuttu. Doğrudan kelebek oldu. Gün geldi kelebekle öylesine hemdem oldu ki, o noktadan sonra bazı şeylere farklı bir gözle bakabilmeyi başardı.

"Şöyle ki, Zhuangzi günler haftalar boyu bir kelebek olduğunu düşünür, bütün varlığıyla kelebekleşirdi. Bir zaman geldi, rüyalarında bile Zhuangzi olmaktan çıktı, bir kelebek olarak uçmaya, hatta bir kelebek gibi düşünmeye başladı. Bir gün böyle bir rüyadan uyandığında, artık bir parça açılmış olan zihninde şöyle bir soru belirdi: 'Acaba az önce kendisini bir kelebek olarak gördüğü rüyadan mı uyanmıştı, yoksa kendisini Zhuangzi olarak gördüğü yeni bir rüya görmeye mi başlamıştı?'

"Bu sana birinci ipucuydu. İşte ikincisi:

"Zhuangzi'den aşağı yukarı 2000 yıl sonra René Descartes adlı bir filozof, bir gün odasında yazı yazmakta iken kendine şu soruyu sordu: 'Ya ben şu anda uyuyor ve rüyamda yazı yazmakta olduğumu görüyorsam?' Descartes bunun da ihtimal dahilinde olduğunun farkına varmıştı. Öyle ya, bazen öyle rüyalar görüyordu ki, gerçekliği uyanık olduğu anlardaki gibi birebir hissedebiliyordu. O zaman şu andaki gerçekliği de böyle bir rüyanın içinden hissediyor olamaz mıydı? Bu durumda, şu anda gerçekten odasında yazı yazmakta olup olmadığını bilmesi mümkün değildi. Tek bilebileceği şey, şu an pekala bambaşka bir yerde bir tür uyku uyuyor olabileceğiydi.

"Gelelim üçüncü ipucuna:

"Senin beynin kafanın içindeki suyun içinde yüzüyor Turco. Yani kafatasına yapışık değil. Beyninde nöron adı verilen bilgi işlem ve iletim hücreleri var. Elektrige duyarlı olan bu nöronlar üzerinden gerçekleşen çeşitli işlemler sonucunda *dış dünya* dediğin şeyi algılıyorsun. Şimdi sana senden önce pek çok insanın kurguladığı bir denevi anlatacağım. Şöyle ki, şimdi senin beynini kafatasından çıkarıp aynı sıvının bulunduğu bir kaba koysam, sonra da beynindeki nöronlara kablolar bağlayarak beynine aynı elektrik sinyal ve uyarılarından göndersem, sana aynı gerçekliği yaşatamaz mıyım? Mesela şimdi kafatasının içinde yüzdüğünü sandığın beynin bir kabın içindeyken de aynı hayatı yaşayamazsın, kırlarda koşup oynayamaz, başına gelen şeylere üzülüp sevinemezsin mi zannediyorsun?

"Şimdi bu üç ipucundan sonra sana üç de sır vereceğim. Umulur ki bu sırları iyi anlar, Zhuangzi'nin, Descartes'ın ve onlar gibi bu işe kafa yoranların akıl insanların gözden kaçırdıklarını da görebilmeye başlarsın.

"Unutma ki, Zhuangzi'nin Zhuangzi olması ne kadar mümkünse, kelebek olması ya da olabilmesi de o kadar mümkündür. Ama bu noktada bu ikisinden hangisinin gerçek olduğunu soruyorsan, şimdiye kadar söylediklerimden hiçbir şey anlamamışsın demektir. Çünkü burada söz konusu olan gerçek değil, imkandır.

"Yine unutma ki, Descartes'ın gerçekten odasında olmasıyla, odasında olduğunu rüyasında görmesi arasında çok da fark yoktur. Descartes, eğer şu anda odamda olduğumu rüyamda görüyorsam, o zaman bu gerçek olamaz zannediyordu ve yanıliyordu.

"Yine unutma ki, beynin ister kafatasının içinde olsun, isterse bir kapta, gerçeklikten söz ediyorsak ikisi arasında bir fark olmayabilir. Aslolan sinyali nereden aldığındır. Bizler buna *ayân-ı sabite* diyoruz.

"Sana son olarak bir de nasihat:

"Sen bir süredir sana bir sırrı fısıldayacak bir ipucunun peşinden koşuyordun. Bu yolculuğun esnasında da doğru hiçbir şey yapmadın. Yanlıştan yanlışa gittin. Takdir edilecek tek bir şey vardı, o da gayretindi – ki ihtimal, ben de karşına o yüzden çıkıverdim. Ama bilmen lazım ki, her yanlış içinde yalana giden bir yol bulunabilir. Senin bütün gördüklerin de yalandı. Sadece Pamplona değil, Pamplona ile birlikte dönüp duran bütün bu *devran* dahi yalandır. Zira insanlara değil uyurken, uyanırken dahi çeşitli levhalar, tablolar gösteririz. Bu noktadan bakınca, etrafında gördüğün insanların kurgu dedikleri şeyler ne kadar gerçekse, senin günlerdir yaşadığın otel ve o otelin içindekilerin sureti de ancak o kadar gerçek olabilir.

"Bu dünya işte böyle bir yerdir, Turco.

"Burada şehirler ısınır, denizler kaynar, boğalar ölür, oteller kaybolur.

"Ama sureti yalan, aslı gerçek olan bu dehşet verici görüntüler, çoğu insanın dikkatini çekmez.

"Halbuki bunların her birinde düşünenler için ibretler vardır."

10. YÜZLEŞME

Turco aniden uyandı. Görünüşe bakılırsa kafede oturduğu yerde uyuyakalmıştı. Gözlerini açtığı anda ilk olarak avucunun içindeki kahve bardağını gördü ve gayri ihtiyari bir dürtüyle küçük

bir yudum aldı. Hala ılık olan sert kahve midesine doğru süzülürken, masasının üzerine Ernest Hemingway'in 'The Sun Also Rises' adlı kitabının epey eski bir baskının bırakılmış olduğunu gördü. Kitabı eline alarak sayfalarını karıştırdı. Her sayfası hala yerinde olsa da, kitap epey el değiştirmişe benziyordu.

Turco kahvesinin geri kalanını bir dikişte bitirdikten sonra kitabı eline alarak masadan kalktı ve Montoya Oteli'ne doğru yürümeye başladı. Artık bu şehirde çok fazla işi kalmadığını anlamıştı.

Otele vardığında, adının Montoya değil, Montana olduğunu gördü. Otelin şekli, çalışanları, odası, herşeyiyle başkalaşmıştı. Gerçi herşey önceki halini epey andırıyordu, ancak öncekine paralel bir farklılaşma göze çarpıyordu her noktada. Turco eşyalarını toplayıp aşağıya indiğinde Juanito'nun da farklılaşmış olduğunu gördü. Dahası, her gün onunla kısa da olsa sohbet eden Juanito artık onu tanımıyordu. Zaten büyük ihtimalle adı da artık Juanito değildi.

Turco bütün bunları önemsemedi. Kemal-i sükunetle çıkış işlemini yaptıktan sonra dışarı çıktı ve bir taksiye binerek havaalanına doğru hareket etti. Artık umrunda olmayan Pamplona sıcaklığının taksinin açık penceresinden yüzüne vurmakta olmasına aldırmadan Hemingway'in kitabını eline aldı. Montoya Oteli artık geride bıraktığı şehirde değil, bu kitabın sayfalarındaydı.

Yol boyunca okudu. Lady Ashley'nin adını her gördüğünde içi burkuldu. İlerleyen saatlerde bu duygu yoğunluğuyla baş edemez hale gelince teslim oldu.

Sessizce ağladı.

[SON]